

Dalsza część szlaku turystycznego PM-164z Krajobrazów młodoglacjalnych Czarna Dąbrówka-Mikorowo-Lębork-Łeba

Z Czarnej Dąbrówki wędrujemy za znakami w kierunku północnym wzdłuż zabudowań, które kończą się ogrodzeniem. Wychodzimy na tereny leśne. Na tym odcinku biegną trzy szlaki: niebieski, czarny i zielony. Za rzeką szlak niebieski skręca w lewo, a szlak czarny w prawo. Nasz szlak zielony prowadzi prosto drogą leśną wzdłuż jeziora Kozińskiego i Mikorowskiego, obok gospodarstwa agroturystycznego i stadniny „Stajnia Grażyny” do wsi Mikorowo. Z Czarnej Dąbrówki do wsi Mikorowo przeszliśmy 7 kilometrowy odcinek.

M I K O R O W O – pierwsza wzmianka o tej wsi pochodzi z 1301 roku. Wieś położona jest przy dawnym szlaku prowadzącym z Gdańska do Słupska. Plan wsi w zasadzie ulicowy, z małym założeniem owalnicy w części północnej. Kościół filialny wzniesiony został w końcu XVIII w., ryglowy, wypełniony cegłą lub gliną, salowy, z dobudowanymi po obu stronach pomieszczeniami kolatorskimi. We wsi rośnie kilka starych dębów, wśród nich, zaraz tuż przy wejściu do wsi, jest najstarszy dąb szypułkowy „Wojśław”- około 650 letni. Przechodząc przez wieś mijamy sklepy i przystanek PKS.

Idziemy dalej przez wieś, w lewo odchodzi droga asfaltowa do Żychlina, my natomiast idziemy prosto w kierunku szkoły. Przed szkołą skręcamy w prawo i wychodzimy poza wieś. Po lewej stronie mijamy zarastające jezioro. Drogą piaszczystą kierujemy się do lasu. Na rozwidleniu dróg idziemy w prawo. Przed wejściem w las możemy podziwiać piękne widoki jakie rozciągają się poza nami. Po 2 km wędrowki przez las skręcamy w prawo i dalej idziemy przez 1 km, aby dotrzeć do pierwszych gospodarstw wsi **U N I E S Z Y N I E C**.

Za budynkiem z czerwonej cegły z kapliczką, skręcamy w prawo. Wychodząc ze wsi Unieszyniec skręcamy w lewo i idziemy wąską asfaltową drogą wśród pól przez 2 km do wsi U

N I E S Z Y N O. Po prawej stronie rozciągają się wspaniałe widoki doliny rzeki Pogorzelica. W czasie letnich wędrówek możemy tu spotkać żurawie oraz wychodzące z lasu jelenie.

Zadrzewioną asfaltową drogą schodzimy do wsi Unieszyno na wprost starego cmentarza zlokalizowanego na wzniesieniu, ogrodzonym wielkimi kamieniami. Tu skręcamy w prawo, po 2 km marszu dochodzimy do wsi **U N I E S Z Y N K O**. Przechodząc przez wieś mijamy po lewej stronie zabudowania dawnego folwarku z dworem, mostek na rzece Unieszynka oraz sklep. Idąc w kierunku Maszewa po kilkudziesięciu metrach schodzimy z szosy skręcając skos do lasu. Dalej idziemy szlakiem prowadzącym leśnymi drogami około 3 km do jeziora Brody. Szlak prowadzi nas prawym brzegiem jeziora. Na końcu jeziora po jego wschodniej stronie Nadleśnictwo Cewice urządziło miejsce odpoczynku. Jest kąpielisko, miejsce w którym można rozpalić ognisko, ławki do odpoczynku. Stąd w kierunku północnym dochodzimy do szosy, którą przekraczamy idąc do wsi **K R Ę P K O W I C E**.

W miejscu gdzie kończy się las i zaczynają łąki, po lewej stronie widać aleje drzew prowadzącą do starego cmentarza, położonego tarasowo na zboczach wzniesienia. Na jego szczycie leżą dwie płyty kamienne byłych właścicieli Krapkowic.

Wracamy do drogi i docieramy do wsi. Pierwszy budynek po prawej stronie to budynek dawnej szkoły. Dalej mijamy kościół murowany z czerwonej cegły, z 1890 roku i wybudowaną „Zagrodę pod Strzechą”. Na wysokości „Zagrody” skręcamy w lewo-po prawej stronie widać zabudowania dworku, który do 1945 roku był siedzibą hrabiego von Osten, z resztkami parku przy dworskiego i kilkoma okazami starodrzewia z II połowy XIX wieku. Są wśród nich wiązy, jesiony, modrzewie, kasztanowce, klony i świerki. Na wprost znajduje się „Dworek Myśliwski Hermana Goeringa” z lat 20 XX wieku.

Mijając „Dworek” opuszczamy Krępkowice idąc na północ do parkingu leśnego, przy którym stoi pomnikowy dąb szypułkowy. Od tego miejsca zaczyna się „Ścieżka ekologiczno – edukacyjna”, prowadząca szczytem wzniesienia nad źródłiskami rzeki Sitnicy do dębu „Świętopełk”, najstarszego drzewa na Pomorzu, którego wiek oceniany jest na około 700 lat.

Na „Ścieżce” ustawione są tablice informacyjne, ławki i stoły dla strudzonych turystów. W obrębie „Ścieżki” rosną stare buki oraz chronione gatunki roślin, m.in. krzew „Jarząbek Wilcze Łyko”, który jako jeden z pierwszych kwitnie na przełomie marca i kwietnia, a jego kwiaty przypominają kwiaty bzu. Jest to niezwykle widok, tym bardziej że krzew kwitnie przed wypuszczeniem liści, czyli na gołych gałązkach są tylko kwiaty.

Od dębu wracamy „Ścieżką” do parkingu, dalej idziemy w kierunku wschodnim aleją starych dębów. Na końcu alei, w młodniku bukowym, z lewej strony drogi leży duży głaz z 3wykutą datą 1748 rok i krzyżem greckim. Jest to najprawdopodobniej kamień graniczny-tu zbiegały się ziemie trzech właścicieli ziemskich. Od tego miejsca droga zaczyna się wznosić, aż do wysokości około 140 m n.p.m. Ze szczytu wzniesienia rozciąga się wspaniały widok na wsie: Dziecholino i Leśnice. Na szczycie skręcamy w prawo aby po zejściu w dół po kilkudziesięciu metrach skręcić w lewo na wschód. Droga zaprowadzi nas do wielkiej polany z punktem widokowym oznaczającym wysokość 159 m n.p.m. Na polanie tej około 200 m od punktu wysokościowego, na południowym-wschodzie leży głaz narzutowy zwany „Czerwoną Skałą”.

A nasz szlak prowadzi nas dalej drogą leśną biegnącą wąwozem do wsi Małoszyce, dawną drogą dworską. Przed wsią skręcamy w prawo i polną drogą dochodzimy do lasu mijając z lewej strony oczko wodne, a z prawej pozostałości starego cmentarza, Po przejściu kolejnych 500 metrów skręcamy w lewo dochodząc do skrzyżowania z polną drogą. Po lewej strony napotykamy duże pojedyncze drzewo, a z prawej wyrobisko po starej żwirowni. Idąc dalej prosto – około 1,5 km – osiągamy skraj wysoczyzny 103,8 m n.p.m. skąd drogą w dół kierujemy się do Lęborka. Leśna droga kończy się przy cmentarzu Żołnierzy Radzieckich. Mijając wejście na cmentarz z prawej strony, jesteśmy przy Leśniczówce, i idąc dalej prosto, dochodzimy do drogi krajowej nr 6, którą przekraczamy w bezpiecznym i dozwolonym miejscu po pasach dla pieszych. Dalej szlak prowadzi nas pod wiaduktem kolejowym do dworca PKP w Lęborku.

L Ę B O R K – miasto 37 tysięczne powiatowe w województwie pomorskim w pradolinie Łeby-Redy. Godny uwagi jest fragment murów obronnych z Basztą Kwadratową i Bluszczową z II poł XIV w.; Zamek Krzyżacki i podzamcze z XIVXV w., młyn i dom młynarza z początku XIX w., spichlerze, XIX wieczne domy przy rynku oraz gotycki kościół św. Jakuba, przebudowany na początku XX w. Warto odwiedzić muzeum Ziemi Lęborskiej, gdzie znajdują się zbiory etnograficzne, archeologiczne i rzemiosła artystycznego. Warto wybrać się na spacer do Parku Chrobrego na spacer. Na Wzgórzu Czartoryja jest wieża ciśnień i kamienny krąg.

Opuszczamy Lębork kierując się ul. Wolności , Kossaka do Nowej Wsi Lęborskiej 3 km .

NOWA WIEŚ LĘBORSKA – stara wczesnośredniowieczna osada słowiańska prawdopodobnie już przed rokiem 1308 była fiskalną wsią księstwa białogardzkiego. Najbardziej okazałą budowlą tej gminnej wsi , jest halowy kościół neoromański z półokrągłą absydą zbudowany w latach 1845-1847.

Przed Gminnym Ośrodkiem Kultury skręcamy w lewo a następnie w prawo , kierując się za szlakiem wychodzimy z Nowej Wsi szosą do Redkowic. Idziemy skrajem pradoliny Łeby. Wchodzimy w las. Szlak wiedzie nas szosą. Po 3 kilometrach jesteśmy we wsi Redkowice.

REDKOWICE – pierwsza wzmianka pochodzi z lat trzydziestych XIV stulecia. W XIV w. Wieś należała do rodziny Pirschów. Dziś jedyną pozostałością majątku jest bardzo stary i zniszczony park z pomnikowym dębem. We wsi warto też zwrócić uwagę na budynek starej szkoły z początku XX w. I niewielki kościółek usytuowany na wzgórzu.

We wsi skręcamy w prawo, po lewej stronie mijamy stawek wiejski, teren rekreacyjny, na obszarze dawnego parku folwarcznego wokół dwóch stawów. Droga pośród pól dochodzimy do wsi Janowice, szosą wysadzaną starymi lipami.

JANOWICE – najstarsza informacja źródłowa pochodzi z 1354 r. z aktu jej nadania. Właścicielami osady byli Janowicze, potem także rodzina Czapskich. Istnieje tu dziś dworek barokowy zbudowany w XVIII stuleciu przez feldmarszałka Natzmera. Znajduje się tu także zabytkowy kościół z 1882 r. w jego wyposażeniu znajdują się XVII wieczny ołtarz i chrzcielnica.

Za pierwszymi budynkami skręcamy w lewo, a następnie za kościołem w prawo. Wychodząc ze wsi kierujemy się drogą prowadzącą nas na północ. Mijamy zabudowania wsi Roszczyce, Krępa Kaszubska i Gęsi. Pomiedzy Rozgórzem a Krępą Kaszubską z lewej strony w oddali widoczna jest pradolina rzeki Łeby. Szlak prowadzi nas do Krępy Kaszubskiej

KRĘPA KASZUBSKA - leży 11 kilometrów na północ od Lęborka, przy trasie do Łeby. Wieś była lokowana przez Krzyżaków na prawie niemieckim w r.1382, jako własność państwowa. Poza wybudowanym na przełomie XIX i XX wieku budynkiem zajazdu – restauracji, we wsi nie ma zabytków.

Okolo 600 metrów na północ od Krępy znajduje się cmentarz-pomnik ofiar Marszu i Śmierci. Mianem tym określono morderczą ewakuację więźniów obozu koncentracyjnego w Stotthofie, przeprowadzoną przez hitlerowców w lutym 1945 r.

Idąc dalej szlakiem 1,5 km dochodzimy do miejscowości Gęś. W 1347 r. występuje w dokumentach jako nazwa pola. Początkowo była własnością rodu Wejherów, a później Krakowskich i Somnitzów. Z zabytków zachował się dom ryglowy i dworek z II poł. XIX w.

Drogą żwirową ze wsi Gęś dochodzimy do szosy w prawo do Lęborka, w lewo do wsi Białogarda. **UWAGA! SZCZEGÓLNICIE NIEBEZPIECZNY ODCINEK DROGI – BRAK POBOCZA I MIEJSCAMI I CHODNIKA !**

Gęś – Białogarda 1 km. Wchodząc do wsi Białogarda skręcamy przy sklepie szosą w lewo.

BIAŁOGARDA – obecnie niewielka wioska posiada jednak świetną przeszłość. Od 1229 r. była stolicą księstwa białogardzkiego rządzonego przez Racibora najmłodszego syna gdańskiego księcia Mściwoja I. Przez długi czas była najważniejszą osadą tych ziem. Z chwilą zagarnięcia Pomorza przez Krzyżaków kończy się świetność Białogardy.

Za mostkiem schodzimy z szosy Wicko – Lębork w prawo. Po przejściu drogą pośród łąk 2 km dochodzimy do wsi Skarszewo. Skręcamy w prawo i kierujemy się za szlakiem do wsi Wrzeście. Dalej idziemy 500 m pod górę drogą polną. Jesteśmy na rozwidleniu ścieżek. Kierujemy się za znakami prawo-skos. Napotykamy zabudowania osady Zachacie. Leśną drogą dochodzimy ponownie do rozgałęzienia dróg, szlak prowadzi nas w prawo skos. Przekraczamy linię kolejową Łeba-Lębork. Po 300 m rozwidlenie ponownie rozwidlenie dróg. Idziemy prosto na północ leśną drogą. Po wyjściu z lasu wędrujemy drogą polną wysadzaną drzewami. Z lewej widoczne zabudowania gospodarcze. Idąc dalej szlakiem po lewej stronie mijamy cmentarz starołuterański a po prawej ewangelicki z obeliskiem upamiętniającym żołnierzy poległych w I wojnie światowej. Za cmentarzem mijamy leśniczówkę i dochodzimy do drogi asfaltowej, w którą skręcamy w lewo, a następnie na rozwidleniu w prawo na Nowęcín. Tu można zaobserwować kopalną glebę, która świadczy o etapowości tworzenia się wału wydmowego śródlądowego. Po wyjściu z lasu kierujemy się do wsi Nowęcín – około 500m.

NOWĘCÍN – w XV w. wzniesiony został zamek obronny w stylu gotyckim, własność możnego rodu Wejherów. Do tej siedziby przeniósł się ze starej Łeby Wejher po powodzi, która nawiedziła Łebę w 1497 r. Zamek w XVI w. został przebudowany i rozbudowany. W początkach naszego stulecia obiekt przeszedł dalszą modernizację. Obecnie z dawnych urządzeń obronnych pozostały elementy fosy. W budynku tym obecnie znajduje się hotel. Ulicą Łebską

wchodzimy do Łeby idąc za zielonymi znakami.

ŁEBA – drugie co do wielkości miasto ziemi lęborskiej położone przy ujściu rzeki Łeby do morza, między jeziorami Łebsko i Sarbsko, jest jedną z najbardziej atrakcyjnych miejscowości turystycznych nad Bałtykiem, obecnie liczy 4115 mieszkańców. Przeszłość Łeby sięga odległych czasów. Podczas archeologicznych prac wykopaliskowych odkryto na tym obszarze przedmioty sprzed 5 tysięcy lat. W roku 1357 Łeba uzyskała lubeckie prawa miejskie. Rozwijała się jako ośrodek rybołówstwa i handlu drewnem. W XIX w. nastąpił znaczny rozwój Łeby dzięki połączeniu się z Lęborkiem siecią dróg i zbudowaniem linii kolejowej. Łeba powodzenia zawdzięcza urokowi schludnego rybackiego miasteczka, szerokim plażom a przede wszystkim- ruchomym wydmom znajdującym się w Słowińskim Parku Narodowym.

Na rondzie skręcamy w Aleję św. Jakuba, którą dochodzimy do mostu na kanale Chełst, i tu skręcamy w lewo w ul. 10 Marca, którą dochodzimy do dworca PKP w Łebie. W Łebie przy dworcu PKP i PKS szlak zielony PM-164Z kończy się.

<http://maps.google.com/maps/ms?msid=208012352585609547321.0004b60c17cbbfc81fd51&msa=0>